

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 24CoCsp/58/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320201653  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2320201653.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenému advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: A. A., nar. X.X.XXXX, adresa B., C. XXXX/XX, o zaplatenie 2.529,65 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 26Csp/62/2020-245 zo dňa 18.11.2021, v spojení s opravným uznesením č.k. 26Csp/62/2020-294 zo dňa 23.6.2022, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) voči žalobcovi v plnom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd v celom rozsahu vyhovel žalobe, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2529,65 eur a 5,00% ročný úrok z omeškania zo sumy 2529,65 eur od 29.09.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní.
- II. Súd žalobcovi priznáva 100% náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

Svoje skutkové zistenia prvoinštančný súd založil na tom, že zo žaloby a vyjadrení žalobcu vyplynulo, že dňa 30.11.2016 žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o pôžičke č. 7173471/7610505652, na základe ktorej žalobca žalovanému poskytol sumu 2400 eur, ktorú mal žalovaný splácať v 120 mesačných splátkach po 43,68 eur, a to až do zaplatenia celkovej sumy 5241,60 eur. Z obsahu zmluvy vyplynulo, že bola uzatvorená dňa 30.11.2016 medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, pri výške úveru/pôžičky 2400 eur, celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť je 5241,60 eur, prvá splátka je splatná dňa 20.12.2016, celkové náklady spotrebiteľa 2841,60 eur, výška mesačnej splátky 43,68 eur, RPMN 19,89%, priemerná hodnota RPMN 13,89%, fixná ročná úroková sadzba 19,90%, splátky splatné vždy do 20. dňa v mesiaci, termín konečnej splatnosti 20.11.2026. Žalovaný z uvedenej sumy zaplatil 218,40 eur. Vzhľadom na porušenie platobných povinností žalovaným žalobca listom z 26.07.2017 - predžalobná upomienka - vyzval žalovaného na úhradu zmeškaných splátok v lehote 30 dní. Súčasne ho upozornil, že ak nedôjde k úhrade aspoň najstaršej omeškanej splátky, žalobca bude oprávnený úver zosplatiť. Následne žalobca využil uvedené právo a 19.09.2017 úver zosplatiť, o čom bol žalovaný informovaný listom z 23.09.2017 - oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Celkový dlh žalobca ku dňu zosplatenia vyčíslil na 2529,65 eur, zmluvnú pokutu a náklady si v konaní neuplatnil. Ku dňu podania žaloby mal podľa výpisu predloženého žalobcom žalovaný zaplatiť sumu 2748,05 eur, ktorú tvorí súčet predpísaných splátok do zosplatenia dlhu a suma po zosplatení, pričom

od uvedenej sumy odrátal sumu 218,40 eur, ktorú žalovaný uhradil. Zároveň si v konaní uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne z dlžnej istiny od 29.09.2017 do zaplatenia. Na margo odporu žalobca uviedol, že overovanie bonity, ktorú vykonal je súčasťou zmluvy, z titulu zamestnanca žalovaný preukázal výšku jeho príjmu a aj mesačné výdavky, vo svetle čoho je zmluvne stanovená výška mesačnej splátky primeraná. Prostredníctvom svojho internetového schvaľovacieho systému overil pravdivosť údajov uvedených klientom v jeho žiadosti, prostredníctvom Sociálnej poisťovne skúmal príjmy, zrážky a trvanie zamestnania žalovaného. Taktiež si overil počet úverov klienta v bankových a nebankových registroch. Mal za to, že zmluva je platná, bola odsúhlasená a podpísaná zmluvnými stranami, pričom zároveň obsahuje náležitosti podľa ust. § 9 z.č. 129/2010 Z.z., vrátane RPMN správne vyrátaného na 19,89% ročne po dosadení v zmluve uvedených vstupných údajov do vzorca pre výpočet RPMN, ktorými sú: istiny úveru 2400 eur, výška splátky 43,68 eur, počet 120 mesiacov. Námietku premlčania považoval za nekvalifikovanú, uviedol, že pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ust. § 101 OZ, teda že doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz, v spojení s ust. § 103 OZ treba poznamenať, že ak sa žalovaný dostal do omeškania so splátkou splatnou 20.05.2017, na ktorej zaplatenie pod hrozbou zosplatenia bol vyzvaný v predžalobnej upomienke zo dňa 26.07.2017, právny predchodca žalobcu ani nemohol prístupíť k zosplateniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po uplynutí troch mesiacov od splatnosti danej splátky, z čoho vyplýva, že uvedené právo mohol veriteľ po prvý raz uplatniť najskôr dňom nasledujúcim po 20.08.2017, kedy uplynuli tri mesiace od splatnosti zmeškanej splátky a od toho dňa začala plynúť premlčacia doba 3 roky. Je neprijateľné a v rozpore so zákonom, aby začiatok premlčacej doby pre celý dlh začal plynúť splatnosťou neuhradenej splátky, t.j. aj pre splátky, ktoré ešte nie sú splatné, nakoľko z predloženého prehľadu splátok vyplýva, že splátky predpísané pred zosplatením sú posudzované v režime premlčania každej splátky osobitne.

Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 52, § 53 OZ (zák. č. 40/1964 Zb. – v texte aj len OZ), § 9, § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Prvoinštančný súd v odôvodnení pokračoval, že v konaní nebolo sporným, že na základe zmluvy o pôžičke č. 7173471/7610505652 zo dňa 30.11.2016 žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi a zároveň spotrebiteľovi (§ 52 ods. 4 OZ) úver vo výške 2400 eur. Vzhľadom na právnu povahu zmluvných strán, ako aj na obsah zmluvy mal súd za to, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa ust. § 52 ods. 1 OZ a zároveň o spotrebiteľský úver podľa ust. § 1 ods. z.č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že predmetný záväzkový vzťah spadá pod aplikáciu ust. § 52 a nasl. OZ, ako aj z.č. 129/2010 Z.z.

Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by ju urobili neplatnou. Súd mal zároveň za preukázané, že zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa ust. § 9 z.č. 129/2010 Z.z. vrátane údaju o konečnej splatnosti úveru, ako aj údajov a splátkach, ich počte, výške a splatnosti. Rovnako mal súd za preukázané, že zmluva obsahuje vstupné údaje pre výpočet hodnoty RPMN v zmysle vzorca podľa z.č. 129/2010 Z.z., pričom po dosadení hodnôt, a to výška úveru 2400 eur, počet splátok 120, výška splátky 43,68 eur, dospel súd k záveru, že RPMN uvedené v zmluve je správne 19,89%. Pri výške priemernej hodnoty RPMN pre úvery od 1500 eur do 6500 eur so splatnosťou od 5 do 10 rokov za 3. štvrtrok 2016 predstavovala 13,89%. Výška dojednanej odplaty 19,89 % neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 OZ a je v súlade so zákonom stanovenou maximálnou výškou odplaty podľa ust. § 1a ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Dojednaná odplata nepresahuje dvojnásobok váženého prímeru priemerných hodnôt RPMN, preto ju súd vyhodnotil ako primeranú. Súd mal za preukázané, že v dôsledku porušenia platobných povinností žalovaným žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný dňom 19.09.2017 podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, a to po márnom uplynutí lehoty na plnenie poskytnutej žalovaným v predžalobnej upomienke zo dňa 26.07.2017, pričom uvedená predžalobná výzva sa preukázateľne dostala do sféry dispozície žalovaného, o čom svedčí žalobcom predložený dôkaz - kópia doporučenej zásielky na č.l. 24, 25, z ktorej je zrejmé, že žalovaný ju v odbernej lehote neprevzal. Súd nepovažuje za nutné, aby následné oznámenie o predčasnom zosplatení dlhu bolo doručované doporučene, resp. ust. § 53 ods. 9 OZ neukladá povinnosť dodávateľovi predmetné oznámenie dopraviť do sféry dispozície spotrebiteľa, uvedená povinnosť sa týka výlučne výzvy pred zosplatením. Preto následné doručovanie

oznámenia o predčasnom zosplatnení žalobca v súlade so zákonom nemal povinnosť dopraviť do dispozičnej sféry žalovaného a mohol ho teda doručovať obyčajnou listovou zásielkou. Žalovaný stratil právo splátok, zvyšnú časť istiny úveru žalovaný uhradil len čiastočne, a to v sume 218,40 eur. V konaní tak žalobca preukázal, že žaloba je dôvodná, dlh žalovaného ku dňu zosplatnenia bol vo výške 2748,05 eur, a pozostával zo súčtu predpísaných splátok a sumy po zosplatnení, z čoho žalovaný uhradil sumu 218,40 eur, po odrátaní ktorej tak aktuálna výška dlhu predstavuje sumu 2529,65 eur. Súd nemal za preukázané, že námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná, nakoľko mal za to, že pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ust. § 101 OZ, teda že doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz, v spojení s ust. § 103 OZ treba poznamenať, že ak sa žalovaný dostal do omeškania so splátkou splatnou 20.05.2017, na ktorej zaplatenie pod hrozbou zosplatnenia bol žalovaný vyzvaný v predžalobnej upomienke zo dňa 26.07.2017, právny predchodca žalobcu ani nemohol pristúpiť k zosplatneniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po uplynutí troch mesiacov od splatnosti danej splátky, z čoho vyplýva, že uvedené právo mohol veriteľ po prvý raz uplatniť najskôr dňom nasledujúcim po 20.08.2017, kedy uplynuli tri mesiace od splatnosti zmeškanej splátky a od toho dňa začala plynúť premlčacia doba 3 roky. Je neprijateľné a v rozpore so zákonom, aby začiatok premlčacej doby pre celý dlh začal plynúť splatnosťou neuhradenej splátky, t.j. aj pre splátky, ktoré ešte nie sú splatné, nakoľko z predloženého prehľadu splátok vyplýva, že splátky predpísané pred zosplatnením sú posudzované v režime premlčania každej splátky osobitne. Vzhľadom na dátum podania žaloby na súd - 30.04.2020 - možno konštatovať, že žaloba bola podaná pred uplynutím trojročnej premlčacej doby, nakoľko táto by uplynula až dňom 20.08.2020. Skúmanie bonity žalovaného bolo vykonané podľa názoru súdu v súlade s ust. § 7 ods. 1, ods. 2. z.č. 129/2010 Z.z., nakoľko žalobca preukázal dostatočné šetrenie, a to z titulu zamestnanca žalovaný preukázal výšku jeho príjmu a aj mesačné výdavky, vo svetle čoho je zmluvne stanovená výška mesačnej splátky primeraná. Prostredníctvom svojho internetového schvaľovacieho systému žalobca overil pravdivosť údajov uvedených klientom v jeho žiadosti, prostredníctvom Sociálnej poisťovne skúmal príjmy, zrážky a trvanie zamestnania žalovaného. Taktiež si overil počet úverov klienta v bankových a nebankových registroch, preto niet dôvodu na aplikáciu sankcie obsiahnutej v ust. § 11 ods. 2 z.č. 129/2010 Z.z., či už v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru alebo nemožnosti žiadať jednorazové splatenie dlhu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel v časti uplatnenej istiny.

Súd prvej inštancie žalobe vyhovel aj v časti uplatneného príslušenstva v podobe úroku z omeškania z dlžnej sumy, a to od 29.09.2017, kedy bol žalovaný už vzhľadom na platné predčasné zosplatnenie dlhu dňom 19.09.2017 preukázateľne v omeškaní, až do zaplatenia, nakoľko úrok z omeškania bol uplatnený v zákonnej výške 5 % ročne z dlžnej istiny.

O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako procesne plne úspešnej strane sporu priznal právo na zaplatenie náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia.

Proti tomuto rozsudku podľa obsahu v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalovaný s tým, že uplatňuje odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f), g), h) a i) (zrejme CSP) a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

Žalovaný vo svojom (nesúrodnom neprehľadnom a obsažnom) odvolaní uviedol, že nesúhlasí v celom rozsahu s napadnutým rozsudkom, keďže súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, v čase postúpenia žiadna pohľadávka neexistovala, lebo neprišlo k platnému zosplatneniu, nedal písomný súhlas žalobcovi, ktorý svoje aktíva prebral od VÚB banky, aby odpredali jeho osobné údaje tretej strane, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná. Tým pádom žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný a súd mal žalobu zamietnuť.

Následne žalobca doslovne citoval state z rozsudku okresného súdu a z podanej žaloby. Pokračoval, že žalobca neuviedol akým spôsobom bola overená bonita klienta s poukazom na znenie § 7 ods. 1

a § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca nepreukázal, že by nárok bol v súlade so zákonom, nepredložil listinné dôkazy, ktoré by preukazovali vznik nákladov na vymáhanie pohľadávky a v tejto časti neunesol dôkazné bremeno. Podľa žalovaného neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ, nakoľko žalobca nepredložil doručku k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti s poukazom na § 45 ods. 1 OZ a uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 129/2010 zo dňa 28.1.2011. Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz o tom, že sa oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti dostalo do sféry dispozície žalovaného, nepreukázal, že žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenom, preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Na základe toho žalovaný navrhol, aby súd zamietol žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania 100%. Následne odvolateľ poukázal na to, že pôvodný veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. zanikol rozdelením, pričom spoločnosť VÚB, a.s., ako právny nástupca pokračuje v prevádzkovaní a počas konania došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania, súd preto uznesením pripustil, aby z konania vystúpil pôvodný žalobca a na jeho miesto vstúpila spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o., ktorá sa stala aktívne legitimovaná.

Odvolateľ potom citoval state zrejme z neoznačeného rozhodnutia súdu v podobe znení ust. zák. č. 129/2010 Z.z. (§ 1, § 2, § 9, § 11, § 17) ako i ust. § 53 ods. 9, § 517 ods. 2, § 524, § 544, § 565 Občianskeho zákonníka, spolu s úvahami súdu v danej veci.

Odvolateľ pokračoval, že súd nepreskúmal predloženú zmluvu v časti dohodnutého úroku. Považuje celý úver za bezúročný. Keby súd zisťoval výšku úrokovej sadzby, z úverov obdobných v rozhodnom období by zistil, že výška bola „% nižšia ročne“. Dohodnutá výška v danom prípade predstavuje niekoľkonásobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú poskytovali banky úvery v rozhodnom čase. Preto je dohoda o úroku v rozpore s dobrými mravmi a táto časť zmluvy neplatná (§ 39 OZ). V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009, ako aj rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/114/2014 zo dňa 5.11.2014. Vzhľadom na to by mal súd považovať dohodu o úrokoch vo výške 19,89% za absolútne neplatnú, nakoľko sa prieči dobrými mravom a takto dohodnutú odplatu za neprimeranú v zmysle § 53 a § 54 OZ. Následne odvolateľ opätovne poukázal na to, že mu nebolo doručené zosplatnenie dlhu a preto vyzval žalobcu o vyjadrenie sa k tejto otázke a predloženie dokladu preukazujúce jeho doručenie. Potom opätovne nasleduje stať o overovaní bonity, zjavne znova z neoznačeného rozhodnutia súdu inej veci. Pokračuje, že žalobca trvá na priznaní položky 104,29 Eur v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka s tým, že ide o úkony počas mimosúdneho vymáhania pohľadávky (čo sa zjavne netýka danej veci). Následne sa odvolateľ opätovne vracia k tomu, že predžalobná upomienka mu nebola doručená, v konaní nebolo preukázané, že by bolo žalovanému doručené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

Odvolateľ tiež poukazuje na to, že práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné postúpiť, no len ak prechádza alebo postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom končenej splatnosti. V danom prípade v čase postúpenia pohľadávky táto nemohla byť riadne splatná, keďže nebol ešte splatný celý dlh. Na preukázanie doručenia nepostačuje predloženie kópie poštového hárku, ktorý svedčí len o odoslaní, a nie o doručení uvedeného zosplatnenia. V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/79/2019. Keďže nemožno priznať zosplatneniu právne účinky, nebolo možné platne uvedenú pohľadávku postúpiť na súčasného žalobcu, ten preto nemá aktívnu legitimáciu, žaloba je nedôvodná a súd by ju mal zamietnuť. Následne nesúvisle odvolateľ opätovne uviedol state z neoznačeného súdneho rozhodnutia a zdôraznil citáciu znenia § 525 ods. 2 OZ s tým, že okresné sudy zamietajú žaloby žalobcovi preto, že postúpenia pohľadávok sú neplatné. Okresný súd Galanta vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, neskúmal ex offio, či pohľadávka je premičaná a či právny nástupca je vecne legitimovaný, pričom nejde o žiadnu novotu na krajskom súde. Toto mal skúmať prvoinštančný súd, keďže žalovaný je spotrebiteľ.

Odvolaateľ pokračoval, že vzniesol námietku premlčania. Tvrdil, že spoločnosť ho neupozornila na uplatnenie práva 15 dní vopred, ani mu nebol doručený list o zosplatnení celého úveru. Okresný súd uviedol, že žalobca môže zosplatniť úver pre nezaplatenie akejkoľvek splátky, ak je žalovaný v omeškaní so zaplatením tejto splátky v trvaní tri mesiace. To ale nemá vplyv na to, kedy začne plynúť premlčacia lehota. Pretože účastníci dohodli v prípade nesplatenia čo len jednej splátky zosplatnenie celého dlhu, pričom žalobca toto právo využil a teda vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, okresný súd nemohol, tak ako to navrhoval žalobca, pristúpiť k preskúmaniu premlčania pri každej splátke jednotlivo. Čo sa týka úrokov z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku, tento rovnako podlieha premlčaniu. Odvolanie podal z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, nakoľko súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a žiadal rozsudok zmeniť tak, že vyhovie jeho návrhu o zrušenie rozsudku z dôvodu premlčania pohľadávky. Žiada o zrušenie rozsudku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia aktívnej legitímácie, že mu nebol doručený list doporučené s oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti, aby súd správne posúdil premlčanie, použil by § 103 veta prvá, resp. veta druhá OZ. Ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/228/2016, ktorý uviedol, že premlčacia lehota začne plynúť od splátky, ktorá bezprostredne predchádza zročnosti celého dlhu, taktiež na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo 456/2016, podľa ktorého k zosplatneniu dlhu nemôže dôjsť predtým, ako bude výzva na zosplatnenie doručená dlžníkovi.

Žalobca odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného predložil prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne správny. Je toho názoru, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci a to v otázkach, ktoré sú predmetom odvolania a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. S rozhodnutím súdu, ktoré je tak vecne správne, sa v plnej miere stotožňuje. Vzhľadom na to navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, postupom v zmysle § 387 ods. 1 CSP, v žalovaným napadnutých výrokoch ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

K doručenému vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaný predložil písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie považuje v celom rozsahu za vecne nesprávne, keďže súd sa nedostatočne vysporiadal s právnou aj skutkovou stránkou veci, a to aj v otázkach, ktoré sú predmetom odvolania a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. S rozhodnutím sa tak v plnej miere nestotožňuje. Vzhľadom na to navrhuje, aby odvolací súd rozsudok postupom podľa § 387 ods. 1 CSP v plnom rozsahu zamietol.

Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolaateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), g), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je sčasti dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť (§ 388 CSP).

Predmetom sporu je žalobou uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie od žalovaného 2.529,65 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 29.9.2017 do zaplatenia z titulu zmluvy o pôžičke (spotrebiteľskom úvere) uzavretej medzi pôvodným žalobcom VÚB, a.s., Bratislava ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom a spotrebiteľom dňa 30.11.2016, na základe ktorej veriteľ žalovanému poskytol sumu 2.400,- Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 120-tich mesačných splátkach po 43,68 Eur až do zaplatenia celkovej sumy 5.241,60 Eur s konečným termínom splatnosti do 20.11.2026 s tým, že žalovaný z uvedenej zmluvy zaplatil iba sumu 218,40 Eur. Prvoinštančný súd predmetnej žalobe v celom rozsahu vyhovel v podstate s tým odôvodnením, že predžalobná upomienka sa dostala do sféry dispozície žalovaného, o čom svedčí kópia doporučenej zásielky a oznámenie o predčasnom zosplatnení dlhu nebolo potrebné dopraviť do sféry dispozície spotrebiteľa, ďalej tým, že námietka premlčania je nedôvodná a skúmanie bonity žalovaného prebehlo v súlade so zákonom, nebol preto dôvod na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a nebola daná nemožnosť žiadať jednorazové splatenie dlhu.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeného odvolacími dôvodmi uplatnenými žalovaným, bolo posúdiť prioritne ex offo otázku aktívnej legitímácie žalobcu v spore, ktorá súvisí s odvolateľom namietaným, že veriteľ mu nedoručil oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti a nepreukázal jeho doručenie, ktoré žalovaný popiera a v nadväznosti na to, či došlo k účinnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na aktuálneho žalobcu. Žalovaný tiež v podanom odvolaní namietal, že veriteľ riadnym spôsobom neskúmal bonitu klienta, následkom čoho zanikla možnosť predčasného zosplatenia pohľadávky a zároveň úver bol bezúročný a bez poplatkov. Namietal tiež výšku dohodnutého úroku, ktorú považoval za rozpornú s dobrými mravmi a preto dohodu v tejto časti za absolútne neplatnú a zotrval tiež na svojej námietke premlčania žalovaného dlhu.

Prioritne bolo potrebné sa zaoberať základnou otázkou aktívnej legitímácie aktuálneho žalobcu v spore. Prvoinštančný súd sa k vecnej aktívnej legitímácii žalobcu v preskúmanom rozsudku nevyslovil, čo ale nemusí znamenať, že sa ňou v konaní nezaoberal. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta (rozsudok NS SR z 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo/205/2009).

Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

V danom prípade otázka aktívnej vecnej legitímácie aktuálneho žalobcu v spore, ktorý je už postupníkom danej pohľadávky, je podmienená účinným postúpením predmetného dlhu. Na zodpovedanie tejto otázky bolo potom potrebné tiež poukázať ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení účinnom od 24.12.2015 (ktoré ust. ale odvolací súd nepovažoval za rozhodujúce v zmysle § 382 CSP, keďže otázka potreby zosplatenia nebola sporná resp. spochybnovaná). Podľa § 17 ods. 1 tohto zákona, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich

nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

I podľa záveru NS SR publikovanom pod R 4/2021 (rozsudok NS SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo 36/2020) ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení do 31. decembra 2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.

Z citovaného ustanovenia § 17 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že podmienkou prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je, aby išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, resp. pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti, teda predčasne účinne zosplatenú. Podmienka zakotvená pod písm. a) citovaného ustanovenia, že musí ísť o prechod alebo postúpenie na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) tohto zákona, teda veriteľa, ktorý je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery na základe povolenia udeleného NBS bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov, bola v danom prípade splnená, keďže Intrum Slovakia disponuje takýmto povolením udeleným NBS od 5.8.2016.

V danom prípade zosplatenie dlhu uplatnil vtedy aktuálny veriteľ Consumer Finance Holding, a.s. listom adresovaným žalovanému zo dňa 23.9.2017 (č.l. 23 rub spisu). Predmetná listina obsahuje jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa mení splatnosť dlhu. Už v žalobe sa uvádza, že toto oznámenie žalobca predkladá bez doručky, žalobca teda v konaní nepreukázal doručenie listiny o zosplatení žalovanému a žalovaný doručenie takejto listiny poprel.

Ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovanie hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i vrhodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vrhodenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho

úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručенú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručенú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručенú dňom jej vrátenia odosielajúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojsť k nevyvrátiteľnej domnienke ani fikcii, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručенú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť – ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahoch možno odporučiť dojsť k notifikačnej povinnosti týkajúcej sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednania fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať (NS SR sp. zn. 5Cdo 36/2010).

V danom prípade zo zmluvy o poskytovaní služieb, uzavretej medzi Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok a žalovaným, vyplýva dojednanie o doručovaní v bode 6. s tým, že dokumenty doručené bežnou poštou budú považované za doručené na tretí deň od ich odoslania, ak nie je dôkaz o skoršom doručení. V zmysle vyššie citovaných záverov NS SR je ale vylúčené platné dojednanie dohodou zmluvných strán nevyvrátiteľnej domnienky, či fikcie, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Bolo preto nevyhnutné, aby žalobca, na ktorom v tomto smere ležalo dôkazné bremeno, preukázal, že predmetná zásielka obsahujúca právny úkon zosplatnenia predmetného dlhu sa dostala do dispozičnej sféry adresáta – žalovaného. V tomto smere ale žalobca žiadny dôkaz neprodukoval, naopak sám v žalobe uviedol, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti predkladá bez doručky a žalovaný doručenie tejto listiny výslovne poprel. Vzhľadom na to je nevyhnutné uzavrieť, že v konaní nebolo preukázané doručenie žalovanému listiny „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 23.9.2017, resp. dôjdenia listiny do dispozičnej sféry žalovaného. Predmetný jednostranný právny úkon obsahujúci prejav vôle veriteľa je tak neúčinný. Názor súdu prvej inštancie, že nie je nutné, aby oznámenie o predčasnom zosplatnení dlhu bolo doručované doporučené, resp. že § 53 ods. 9 OZ neukladá povinnosť dodávateľovi predmetné oznámenie dopraviť do sféry dispozície spotrebiteľa, bližšie ani riadne neodôvodnený, odvolací súd s poukazom na uvedenú argumentáciu nepovažuje za správny. Keďže prvoinštančný súd sa v tomto smere dopustil omylu, vec nesprávne právne posúdil.

Z uvedeného je potom nutné vyvodiť, že neboli splnené zákonné podmienky cit. ust. § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z., keďže postupovaná pohľadávka v dôsledku neúčinného zosplatnenia ako celok nebola splatná, keď termín konečnej splatnosti úveru podľa zmluvy bol až 20.11.2026. Z povahy daného právneho úkonu (i z § 17 zák. č. 129/2010 Z.z.) pritom vyplýva, že postúpenie splatnej časti dlhu nebolo možné oddeliť od postúpenia nesplatených a preto bolo neplatnosťou postihnuté postúpenie celého dlhu (§ 41 OZ). Keďže potom k postúpeniu predmetnej pohľadávky došlo v rozpore so zákonom (§ 17 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z.), ide o právny úkon vo vzťahu k danej pohľadávke v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný. Nedošlo k zmene veriteľa pohľadávky, v dôsledku toho nie je potom ani daná aktívna legitímácia žalobcu v spore, čo muselo mať za následok zamietnutie žaloby. Keďže potom nebola splnená základná podmienka úspechu v spore, a to existencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo samo o sebe muselo viesť k zamietnutiu žaloby, nebolo potrebným a bolo by nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti zakotvenou v čl. 17 základných princípov CSP, aby sa súd zaoberal naplnením ďalších odvolacích dôvodov uplatnených odvolateľom.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

Keďže došlo k zmene rozsudku prvoinštančného súdu v zmysle § 396 ods. 2 CSP bolo povinnosťou odvolacieho súdu rozhodnúť nielen o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ale aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. V konaní bol napokon plne úspešný žalovaný a neúspešný žalobca a preto podľa § 255 ods. 1 CSP vzniklo právo na plnú náhradu trov konania úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd v tomto rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP), potom žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).  
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).